

מעמיד עצמו על ממונו". ואף אם לא נתירנו ליתנה לנכרי, לא אתי לאיתויי לה ברשות הרבים.

ואקשינן: פשיטא דכן הוא. דהא "כיסו" תנן. ומאי אשמועינן רבא בזה?

ומשנינן: מהו דתימא, הוא הדין דאפילו מציאה נותן לנכרי. והאי דקתני "כיסו", משום דאורחא דמילתא שיהיה כיסו עמו בדרך, קתני הכי. קא משמע לן רבא, שדוקא "כיסו" קתני.

ולא אמרן דלא יתן מציאה לנכרי, אלא במציאה דלא אתא לידיה קודם חשיכה. שכיון שעדיין לא זכה בה, אינו חס עליה. ואף אי לא נתירנו ליתנה לנכרי לא אתי לאיתויי לה בשבת ברשות הרבים. אבל אי כבר אתי המציאה לידיה קודם חשיכה, וכבר זכה בה, ככפייה דמי. ואחר שנעשתה ממונו לכל דבר, אמרינן בה "אין אדם מעמיד עצמו על ממונו".

איכא דאמרי: הא מילתא לא הוה פשיטא ליה לרבא, אלא בדרך איבעיא אמרה.

דבעי רבא: מציאה שכבר באה לידו קודם חשיכה, מהו ליתנה לנכרי?

מי אמרינן, כיון דאתא לידיה וכבר זכה בה קודם השבת, ככפייה דמי. וכיון דחס עליה, אית לן למיחש דלמא אתי להוציאה ברשות הרבים.

והחמור יוליכו עד שיגיע לעיר⁽⁵⁾. אבל אם יש עמו נכרי, לא יניחנו על החמור, משום שהוא מצווה על שביתת בהמתו. ובגמרא יבואר, דאירי באופן שאין בזה איסור "מחמר".

משחגיגה לחצר החיצונה של העיר [שהוא מקום המשתמר], הרי הוא נוטל מעל החמור את הכלים הניטלין [המותרים בטלטול] בשבת. ואת הכלים שאינן ניטלין בשבת משום איסור מוקצה, לא יטול. אלא הרי הוא מתיר את החבלים של האוכף, והשקין הקשורים לו, כשאותם כלים בתוכם, נופלין מאליהן מעל גב החמור.

גמרא:

שנינו במתניתין: נותן כיסו לנכרי.

והוינן בה: מאי טעמא שרו ליה רבנן למיתב כפייה לנכרי? והלא הנכרי שלוחו לישאנו בשבת, ואסור משום שבות.

ומשנינן: קים להו לרבנן, דאין אדם מעמיד [מונע] עצמו על הצלת ממונו. ואי לא שרית ליה ליתנו לנכרי, אתי לאיתויי את הכיס ד' אמות ברשות הרבים בעצמו.

אמר רבא: דוקא את כיסו התירו לו ליתן לנכרי. אבל מציאה שמצא בדרך, לא יתן לנכרי כדי שישאנה לו בשבת. דכיון שלא חס כל כך עליה, לא אמרינן בה "אין אדם

עושה מעצמו עבור הישראל. דלרש"י ליתא בזה משום שבות, ולסמ"ג איתא. קהלות יעקב.

5. ואסור לו להנהיגה, ואפילו בקול, כל זמן

על כל פנים מבואר מדבריו, דלאו גדר שליחות הוא. אלא אסור שתיעשה מלאכת ישראל בשבת. ונפקא מינה בין טעמו לטעם רש"י, היכא שהישראל אינו מצוהו, רק הנכרי